

Космичка Филозофија

Увод у космичку филозофију.

Štampano 17. децембар 2024.

CosmicPhilosophy.org

Разумевање Космоса Помоћу Филозофије

Sadržaj

1. Увод

1.1. О аутору

1.2. Упозорење о квантном рачунарству

2. Астрофизика

3. Црне рупе као Мајка космоса

3.1. Догма о односу материје и масе

3.2. Спрега сложености структуре и гравитације

4. Неутрини Не Постоје

4.1. Покушај Бега од Бесконачне Дељивости

4.2. Недостајућа Енергија као Једини Доказ за Неутрине

4.3. Одбрана Физике Неутрина

4.4. Историја Неутрина

4.5. Недостајућа Енергија И Даље Једини Доказ

4.6. 99% Недостајуће Енергије у Суперновој

4.7. 99% Нестале Енергије у Јакој Сили

4.8. Осцилације Неутрина (Морфирање)

4.9. Неутринска Магла: Докази Да Неутрини Не Могу Постојати

5. Преглед Експеримената са Неутринима:

6. Негативно електрично наелектрисање (-)

6.1. Атом

6.2. Електронски мехурићи, кристали и лед

6.3. Електронски облак

7. Кваркови

8. Неутрон

9. Неутронске звезде

9.1. Хладно језгро

9.2. Нема емисије светлости

9.3. Нема ротације или поларности

9.4. Трансформација у црне рупе

9.5. Хоризонт догађаја

9.6. ∞ Сингуларност

10. Супернова

10.1. Смеђи патуљци

10.2. Магнетно кочење: Доказ за структуру са малом количином материје

11. Квантно рачунарство и свесна вештачка интелигенција

11.1. Квантне грешке

11.2. Електронски спин и Ред из не-реда

11.3. Свесна ВИ: Фундаментални недостатак контроле

11.4. Гугл-Илон Маск сукоб око Безбедности ВИ

Увод у космичку филозофију

1 714. године, немачки филозоф Готфрид Лајбниц - последњи универзални геније света - предложио је теорију ∞ бесконачних монада која је, иако наизглед далеко од физичке реалности и у супротности са модерним научним реализмом, поново размотрена у светлу развоја модерне физике и конкретније нелокалности.

Лајбниц је заузврат био дубоко под утицајем грчког филозофа Платона и античке грчке космичке филозофије. Његова теорија монада показује изузетну сличност са Платоновим светом Идеја како је описано у Платоновој чувеној Алегорији пећине

Ова е-књига ће показати како се филозофија може користити за истраживање и разумевање космоса далеко изван потенцијала науке

Шта карактерише филозофа?

Ја: Задањак филозофије може бити истраживање непроходних путева испред њлиме.

Филозоф: Као извиђач, њилоњ или водич?

Ја: Као интелектуални пионир.

О аутору

Ја сам оснивач 🦋 GMODebate.org који садржи колекцију бесплатних е-књига које покривају фундаменталне филозофске теме које залазе у филозофске темеље сцијентизма, покрета еманципације науке од филозофије, анти-научног наратива, и модерних облика научне инквизиције.

GMODebate.org садржи е-књигу популарне онлајн филозофске дискусије под називом *О ајсурдној хејемонији науке* у којој је учествовао професор филозофије Данијел К. Денет у одбрани сцијентизма.

У филозофском истраживању које је претходило мојој ● **е-књизи о Месечевој баријери**, која истражује могућност да је живот можда везан за регион око ☀️ Сунца унутар Сунчевог система, постало је очигледно да је наука занемарила да постави једноставна питања и уместо тога усвојила догматске претпоставке које су коришћене да олакшају идеју да ће људи једног дана летети кроз свемир као независни биохемијски снопови материје.

У овом уводу у космичку филозофију открићу да се догматски недостаци математичког уоквиривања космологије кроз *асџрофизику* протежу много даље од немара откривеног у мојој е-књизи о месечевој баријери.

Након читања овог случаја, имаћете дубље разумевање:

- ▶ Древне мудрости да су црне рупе Мајка Универзума
- ▶ Да универзум постоји кроз ⚡ електрични набој
- ▶ Да неутрини не постоје

POGLAVLJE 1.2.

Упозорење о квантном рачунарству

Овај случај се завршава упозорењем у [поглављу 11.](#) да квантно рачунарство, кроз математички догматизам, несвесно укоренењује себе у пореклу формирања структуре у космосу, и тиме можда *несвесно* ствара темељ за свесну вештачку интелигенцију која се не може контролисати.

Сукоб између пионира вештачке интелигенције Илона Маска и Ларија Пејџа који се конкретно тиче *контроле ВИ врста* у контрасту са *људском врстом* посебно је забрињавајући у светлу доказа представљених у овој е-књизи

То што оснивач Гугла брани дигиталне ВИ врсте и тврди да су оне супериорније од људске врсте, док се узме у обзир да је

Гугл пионир у квантном рачунарству, открива озбиљност сукоба када се размотри да се сукоб тицао контроле ВИ.

Поглавље 11.: квантно рачунарство открива да је прво откриће Гуглових облика Дигиталног Живота 2024. године (пре неколико месеци) које је објавио шеф безбедности Гугл ДипМајнд ВИ који развија квантно рачунарство, можда било намењено као упозорење.

POGLAVLJE 2.

Астрофизика

Математички оквир космологије

Математика се развијала заједно са филозофијом и многи истакнути филозофи су били математичари. На пример, Берtrand Расел је рекао у Студији математике:

Математика, правилно саљедана, поседује не само истину, већ врхунску лепоћу ... Осећај универзалној закона који се добија контемплацијом нужне истине био је за мене, и мислим за многе друге, извор дубокој религиозној осећања.

Математика је била успешна у усклађивању са оним што се сматра законима природе самом природом образаца и ритма у природи, међутим, математика суштински остаје ментални

конструкт што значи да сама по себи не може директно да се односи на стварност.

Ово је илустровано у мом побијању математичке студије која је предложила да црне рупе могу имати ∞ бесконачност облика, док се математичка бесконачност не може применити на стварност јер фундаментално зависи од ума математичара.

Ја: Може ли се рећи да је студија оповргнута?

GPT-4: Да, може се рећи да је студија која тврди могућности постојања бесконачног броја облика црних рупа без контекста времена оповргнута користећи филозофско резонување.

(2023) Оповргнуто филозофијом: Математичари проналазе бесконачност могућих облика црних рупа

Извор: [Волим филозофију](#)

Физика и квантна теорија су *деије* математике, а астрофизика је математички оквир космологије.

Пошто је математика суштински ментални конструкт, квантна теорија не може да објасни основне феномене и у најбољем случају даје технократске *вредности*.

Идеја о *квантном свећу* је истинита само у умовима математичара док они искључују сопствени ум из једначина, што је илустровано чувеним ефектом посматрача у квантној физици.

У овој е-књизи поделићу примере који показују да филозофски оквир космологије може помоћи у стицању разумевања природе далеко изван потенцијала науке.

Предвиђање: Црне рупе се смањују са упадањем материје

Прво, једноставно предвиђање које би шокирало данашњи статус кво науке: црна рупа ће се смањити када материја упадне у њено језгро, а црна рупа ће расти са формирањем космичке структуре у свом окружењу што је представљено манифестацијом неајтивної електричної набоја (-).

Статус у науци данас: чак се и не разматра

Месец дана након што сам објавио **предвиђање** на филозофском форуму, наука прави своје прво *ојкриће* да црне рупе могу бити повезане са *шамном енерџијом* која је повезана са космичким растом структуре.

**(2024) Црне рупе би могле бити покретач
ширења свемира, сугерише нова студија**

Астрономи су можда пронашли инјријанјне доказе да шамна енерџија — шајансјвена енерџија која јокреће убрзано ширење нашеј свемира — може бијти јовезана са црним рупама.

Извор: [LiveScience](#)

У древним културама црне рупе су често описиване као Мајка Универзума.

Овај случај ће открити да филозофија може лако препознати фундаменталну везу између сложености структуре и гравитације, и разумевање природе далеко изван тога, једноставним питањима.

Догма о односу материје и масе

У оквиру тренутног научног разумевања генерално се претпоставља корелација између материје и масе. Као резултат тога, фундаментална претпоставка у астрофизици је да упадајућа материја повећава масу црне рупе.

Међутим, упркос опсежним истраживањима усмереним на разумевање раста црних рупа, и упркос уобичајеној претпоставци да упадајућа материја доводи до раста, није пронађен доказ о валидности те идеје.

Научници проучавају еволуцију црних рупа током периода од девет милијарди година, посебно се фокусирајући на супермасивне црне рупе у галактичким центрима. Како ствари стоје данас 2024. године, нема доказа који показују да упадајућа материја доводи до раста црних рупа.

Региони који непосредно окружују црне рупе често су лишени материје што противречи идеји да црне рупе стално акумулирају велике количине материје за свој масивни раст. Ова контрадикција је дуготрајна мистерија у астрофизици.

Свемирски телескоп Џејмс Веб (JWST) посматрао је неколико најранијих познатих црних рупа са масом милијарду пута већом од масе Сунца, које су се формирале неколико стотина милиона година након наводног Великог праска. Поред њихове наводне *ране старости*, ове црне рупе су пронађене као *усамљене* и лоциране у окружењима лишеним материје која би могла да подстакне њихов раст.

(2024) JWST је открио усамљене квазаре који пркосе теоријама раста заснованим на материји и маси

Посматрања Свемирској телескопа Џејмс Веб (JWST) су збуњујућа јер би изоловане црне рупе требало да се муче да прикупе довољно масе да доспину супермасивни сјајус, посебно само неколико стотина милиона година након Великој праска.

Source: [LiveScience](#)

Ова посматрања доводе у питање претпостављени однос материје и масе црних рупа.

POGLAVLJE 3.2.

Аргументи за спрегу сложености структуре и гравитације

Упркос очигледној логичкој вези између раста сложености структуре и несразмерног повећања гравитационих ефеката, ова перспектива није разматрана у оквиру главног космолошког оквира.

Докази за овај логички однос јасно су видљиви на више нивоа физичког света. Од атомског и молекуларног нивоа, где се маса структура не може једноставно извести из збира њихових саставних делова, до космичке скале, где је хијерархијско формирање структура великих размера праћено драматичним повећањем гравитационих феномена, образац је јасан и доследан.

Како сложеност структура расте, повезана маса и гравитациони ефекти показују експоненцијални, а не линеарни раст. Ово несразмерно повећање гравитације не може бити само секундарна или случајна последица, већ сугерише дубоку, суштинску спрегу између процеса

формирања структуре и манифестације гравитационих феномена.

Ипак, упркос логичкој једноставности и опсервационој подршци за ову перспективу, она остаје углавном превиђена или маргинализована у оквиру доминантних космолошких теорија и модела. Научна заједница је уместо тога усмерила своју пажњу на алтернативне оквире, попут опште релативности, тамне материје и тамне енергије, који не узимају у обзир улогу формирања структура у еволуцији свемира.

Идеја о спрези структуре и гравитације остаје углавном **неистражена и несхваћена** у научној заједници. Овај недостатак разматрања у главном космолошком дискурсу је пример догматске природе математичког уоквиравања космологије.

Неутрини Не Постоје

Недостајућа Енергија као Једини Доказ за Неутрине

Неутрини су електрично неутралне честице које су првобитно замишљене као фундаментално неоткривљиве, постојећи само као математичка нужност. Честице су касније откривене индиректно, мерењем *недостајуће енергије* при појави других честица унутар система.

Неутрини се често описују као честице духови јер могу пролетети кроз материју неопажено док осцилирају (трансформишу се) у различите масене варијанте које корелирају са масом честица које настају. Теоретичари спекулишу да би неутрини могли држати кључ за разоткривање фундаменталног *Зашто* космоса.

Покушај Бега од Бесконачне Дељивости

Овај случај ће открити да је честица неутрино постулирана у догматском покушају да се избегне ∞ бесконачна дељивост.

Током 1920-их, физичари су приметили да је енергетски спектар насталих електрона у процесима нуклеарног бета распада био *континуалан*. Ово је кршило принцип очувања

енергије, јер је имплицирало да се енергија може бесконачно делити.

Неутрино је обезбедио начин да се *избејне* импликација бесконачне дељивости и неопходно је увео математички концепт фракционалности саме по себи који је представљен јаком силом.

Јака сила је постулирана 5 година након неутрина као логична последица покушаја да се избегне бесконачна дељивост.

Филозофија има историју истраживања идеје бесконачне дељивости кроз разне познате филозофске мисаоне експерименте, укључујући Зенонов парадокс, Тезејев брод, Соритов парадокс и Раселов аргумент бесконачног регреса.

Дубље истраживање овог случаја може пружити дубоке филозофске увиде.

POGLAVLJE 4.2.

Недостајућа Енергија као Једини Доказ за Неутрине

Доказ за постојање неутрина заснива се искључиво на идеји *недостајуће енергије* и та енергија је исте врсте као 99% *недостајуће енергије* у суперновој за коју се наводно *прећивава* да је *одnose неутрини* или 99% енергије која се приписује јакој сили.

Одбрана Физике Неутрина

Након жестоке дебате са покушајем GPT-4 да брани физику неутрина, закључено је:

Ваша изјава [да је једини доказ недосћајућа енерџија] њачно одражава њренуџно сћање физике неуџрина:

- *Све методџе деџекџије неуџрина у крајњој линиџи се ослањају на индирекџна мерења и маџемаџику.*
- *Ова индирекџна мерења су фундаменџално заснована на конџеџиџу недосћајуће енерџије.*
- *Иако џосџоје различџиџи феномени џосмаџирани у различџиџим експерименџалним џосџавкама (соларни, аџмосферски, реакџорски, иџд.), џумачење ових феномена као доказа за неуџрине и даље џроизилази из ориџиналноџ џроблема недосћајуће енерџије.*

Одбрана концепта неутрина често укључује појам *реалних феномена*, као што су временско усклађивање и корелација између посматрања и догађаја. На пример, Кован-Рајнсов експеримент наводно је *деџекџовао* антинеутрине из нуклеарног реактора.

Са филозофског становишта није битно да ли постоји феномен који треба објаснити. Питање је да ли је валидно постулирати честицу неутрино и овај случај ће открити да је једини доказ за неутрине на крају само *недосћајућа енерџија*.

Историја Неутрина

Током 1920-их, физичари су приметили да је енергетски спектар насталих електрона у процесима нуклеарног бета распада био *континуалан*, уместо дискретног квантизованог енергетског спектра који се очекивао на основу очувања енергије.

Континуиран посматраног енергетског спектра односи се на чињеницу да енергије електрона формирају гладак, непрекинут опсег вредности, уместо да буду ограничене на дискретне, квантизоване енергетске нивое. У математици се ова ситуација представља *фракционалношћу самом по себи*, концептом који се сада користи као основа за идеју кваркова (фракционална електрична наелектрисања) и који сам по себи *јесте* оно што се назива јака сила.

Термин *енергетски спектар* може бити донекле збуњујући, јер је фундаменталније укореењен у посматраним вредностима масе.

Корен проблема је чувена Ајнштајнова једначина $E=mc^2$ која успоставља еквиваленцију између енергије (E) и масе (m), посредовану брзином светлости (c) и догматском претпоставком корелације материје и масе, које заједно пружају основу за идеју очувања енергије.

Маса насталог електрона била је мања од разлике масе између почетног неутрона и коначног протона. Ова *недостајућа маса* није била објашњена, сугеришући постојање честице неутрина која би *односила енергију невидљиво*.

Овај проблем *недостајуће енергије* решио је 1930. године аустријски физичар Волфганг Паули својим предлогом неутрина:

Учинио сам с̄ирашну с̄ивар, ѿос̄улирао сам чест̄ицу која се не може дешек̄оваиши.

1956. године, физичари Клајд Кован и Фредерик Рајнс осмислили су експеримент за директно откривање неутрина произведених у нуклеарном реактору. Њихов експеримент је укључивао постављање великог резервоара течног сцинтилатора близу нуклеарног реактора.

Када слаба сила неутрина наводно интерагује са протонима (језгрима водоника) у сцинтилатору, ови протони могу проћи кроз процес назван инверзни бета распад. У овој реакцији, антинеутрино интерагује са протоном да произведе позитрон и неутрон. Позитрон произведен у овој интеракцији брзо анихилира са електроном, производећи два гама зрака фотона. Гама зраци затим интерагују са материјалом сцинтилатора, узрокујући емисију видљиве светлости (сцинтилацију).

Производња неутрона у процесу инверзног бета распада представља повећање масе и повећање структурне сложености система:

- Повећан број честица у језгру, *што води ка сложенијој нуклеарној с̄руктури.*
- Увођење изотопских варијација, *свака са својим јединственим својствима.*
- Омоућавање ширег спектра нуклеарних интеракција и процеса.

Недост̄ајућа енерџија због повећане масе била је фундаментални индикатор који је довео до закључка да неутрини морају постојати као реалне физичке честице.

Недостајућа Енергија И Даље Једини Доказ

Концепт *недостајуће енергије* је и даље једини доказ за постојање неутрина.

Модерни детектори, попут оних који се користе у експериментима осцилације неутрина, и даље се ослањају на реакцију бета распада, слично оригиналном Кован-Рајнсовом експерименту.

У калориметријским мерењима на пример, концепт детекције *недостајуће енергије* повезан је са смањењем структурне сложености примећене у процесима бета распада. Смањена маса и енергија коначног стања, у поређењу са почетним неутроном, је оно што доводи до енергетске неравнотеже која се приписује неопаженом анти-неутрину који наводно *одлеће невидљиво*.

99% Недостајуће Енергије у Суперновој

99% енергије која наводно *несијаје* у суперновој открива корен проблема.

Када звезда постане супернова, драматично и експоненцијално повећава своју гравитациону масу у језгру што би требало да корелира са значајним ослобађањем топлотне енергије. Међутим, уочена топлотна енергија чини мање од 1% очекиване енергије. Да би се објаснило преосталих 99% очекиваног ослобађања енергије,

астрофизика приписује ову *несћалу* енергију неутринима који наводно односе ту енергију.

Поглавље о **неутронским * звездама 9.** ће открити да се неутрини користе и на другим местима да би енергија нестала невиђено. Неутронске звезде показују брзо и екстремно хлађење након њиховог формирања у супернови, а *несћала енергија* својствена овом хлађењу наводно је *однешена* неутринима.

Поглавље о **суперновама 10.** пружа више детаља о гравитационој ситуацији у суперновама.

POGLAVLJE 4.7.

99% Нестале Енергије у Јакој Сили

Јака сила наводно *везује* кваркове (*делове електричној набоја*) *заједно* у протону. Поглавље о **електронском ❄ леду 6.2.** открива да јака сила јесте сама фракционалност (математика), што имплицира да је јака сила математичка фикција.

Јака сила је постулирана 5 година након неутрина као логична последица покушаја да се избегне бесконачна дељивост.

Јака сила никада није директно посматрана, али кроз математички догматизам научници данас верују да ће је моћи измерити прецизнијим алатима, као што је доказано у публикацији из 2023. године у часопису Symmetry Magazine:

Премало да би се посматрало

Маса кваркова је одговорна за само око 1 проценаи масе нуклеона, каже Катерина Липка, експериментатор који ради у немачком истраживачком центру DESY, где је глуон —честица која преноси јаку силу—први пут откривен 1979.

Остатак је енергија садржана у кретању глуона. Маса материје је дата енергијом јаке силе.

(2023) Шта је толико тешко у мерењу јаке силе?

Извор: [Symmetry Magazine](#)

Јака сила је одговорна за 99% масе протона.

Филозофски докази у поглављу о **електронском ❄ леду** б.2. откривају да је јака сила сама математичка фракционалност што имплицира да ова енергија од 99% недостаје.

Укратко:

1. Нестала енергија као доказ за неутрине.
2. 99% енергије која нестаје у **☀** супернови и коју наводно односе неутрини.
3. 99% енергије коју јака сила представља у облику масе.

Ово се односи на исту *несјалу енергију*.

Када се неутрини изузму из разматрања, оно што се посматра је *сионјано и тренујно* појављивање негативног електричног набоја у облику лептона (електрона) што корелира са *манифестацијом структуре* (ред из не-реда) и масом.

POGLAVLJE 4.8.

Осцилације Неутрина (Морфирање)

Каже се да неутрини мистериозно осцилирају између три стања укуса (електронски, мионски, тау) док се крећу, феномен познат као осцилација неутрина.

Доказ за осцилацију је укореењен у истом проблему *несћале енерџије* у бета распаду.

Три укуса неутрина (електронски, мионски и тау неутрини) су директно повезани са одговарајућим појављујућим негативно наелектрисаним лептонима који сваки имају различиту масу.

Лептони се појављују спонтано и тренутно из системске перспективе да није неутрина који наводно *узрокује* њихово појављивање.

Феномен осцилације неутрина, као и оригинални докази за неутрине, фундаментално је заснован на концепту *несћале енерџије* и покушају да се избегне бесконачна дељивост.

Разлике у маси између укуса неутрина су директно повезане са разликама у маси појављујућих лептона.

Закључак: једини доказ да неутрини постоје је идеја о *несћалој енерџији* упркос посматраном реалном феномену из

различитих перспектива који захтева објашњење.

POGLAVLJE 4.9.

Неутринска Магла

Докази Да Неутрини Не Могу Постојати

Недавни новински чланак о неутринима, када се критички испита користећи филозофију, открива да наука занемарује да препозна оно што би требало сматрати **очигледним**: неутрини не могу постојати.

(2024) Експерименти тамне материје добијају први поглед на неутринску маглу

Неутринска магла означава нови начин посматрања неутрина, али указује на иочешак краја дејекције тамне материје.

Извор: [Science News](#)

Експерименти детекције тамне материје све више су ометани оним што се сада зове неутринска магла, што имплицира да са повећањем осетљивости мерних детектора, неутрини наводно све више *замашују* резултате.

Оно што је интересантно у овим експериментима је да се види да неутрино интерагује са целим језгром као целином, а не само са појединачним нуклеонима као што су протони или неутрони, што имплицира да је применљив филозофски концепт јаког настајања или (више од збира делова).

Ова *кохерентна* интеракција захтева да неутрино интерагује са више нуклеона (делова језгра) истовремено и што је најважније **тренутно**.

Идентитет целог језгра (сви делови комбиновани)
фундаментално препознаје неутрино у својој *кохерентној*
интеракцији.

Тренутна, колективна природа кохерентне интеракције
неутрина и језгра фундаментално противречи и честичном и
таласном опису неутрина и стога **чини концепт неутрина**
неважећим.

Преглед Експеримената са Неутринима:

Физика неутрина је велики бизнис. Милијарде USD су уложене у експерименте детекције неутрина широм света.

Дубоки Подземни Неутрински Експеримент (DUNE) на пример коштао је 3,3 милијарде USD и многи се граде.

- Јуангмен Подземна Неутринска Опсерваторија (JUNO) - Локација: Кина
- NEXT (Неутрински Експеримент са Ксенон ТРС) - Локација: Шпанија
- IceCube Неутринска Опсерваторија - Локација: Јужни Пол
- KM3NeT (Кубни Километар Неутрински Телескоп) - Локација: Средоземно море
- ANTARES (Астрономија са Неутринским Телескопом и Абисално еколошко Истраживање) - Локација: Средоземно море
- Даја Беј Реакторски Неутрински Експеримент - Локација: Кина
- Токаи до Камиока (T2K) Експеримент - Локација: Јапан
- Супер-Камиоканде - Локација: Јапан
- Хипер-Камиоканде - Локација: Јапан
- JPARC (Јапански Протонски Акцелераторски Истраживачки Комплекс) - Локација: Јапан
- Програм Неутрина Кратке Базне Линије (SBN) at Фермилаб
- Индијска Неутринска Опсерваторија (INO) - Локација: Индија
- Садбери Неутринска Опсерваторија (SNO) - Локација: Канада
- SNO+ (Садбери Неутринска Опсерваторија Плус) - Локација: Канада
- Дабл Шуз - Локација: Француска
- KATRIN (Карлсруе Тритијум Неутрински Експеримент) - Локација: Немачка
- OPERA (Пројекат Осцилација са Емулзионим-Трекинг Апаратом) - Локација: Италија/Гран Сасо

- COHERENT (Кохерентно Еластично Расејање Неутрина-Језгра) - Локација: Сједињене Државе
- Баксанска Неутринска Опсерваторија - Локација: Русија
- Борексино - Локација: Италија
- CUORE (Криогена Подземна Опсерваторија за Ретке Догађаје - Локација: Италија
- DEAP-3600 - Локација: Канада
- GERDA (Германијумски Детекторски Низ) - Локација: Италија
- HALO (Хелијум и Олово Опсерваторија - Локација: Канада
- LEGEND (Велики Обогаћени Германијумски Експеримент за Безнеутрински Двоструки-Бета Распад - Локације: Сједињене Државе, Немачка и Русија
- MINOS (Главни Инјектор Потрага за Осцилацијама Неутрина) - Локација: Сједињене Државе
- NOνA (NuMI Ван-Осе ве Појава) - Локација: Сједињене Државе
- XENON (Експеримент Тамне Материје) - Локације: Италија, Сједињене Државе

У међувремену, филозофија може учинити много боље од овога:

(2024) Неслагање масе неутрина могло би уздрмати темеље космологије

Космолошки подаци указују на неочекиване масе неутрина, укључујући могућности нулте или негативне масе.

Извор: [Science News](#)

Ова студија сугерише да се маса неутрина мења током времена и може бити негативна.

Ако узмете све здраво за њихово, што је огромна ограда..., онда нам је очигледно потребна нова физика, каже космолог Сани Вагноци са Универзитета у Тренту у Италији, један од аутора рада.

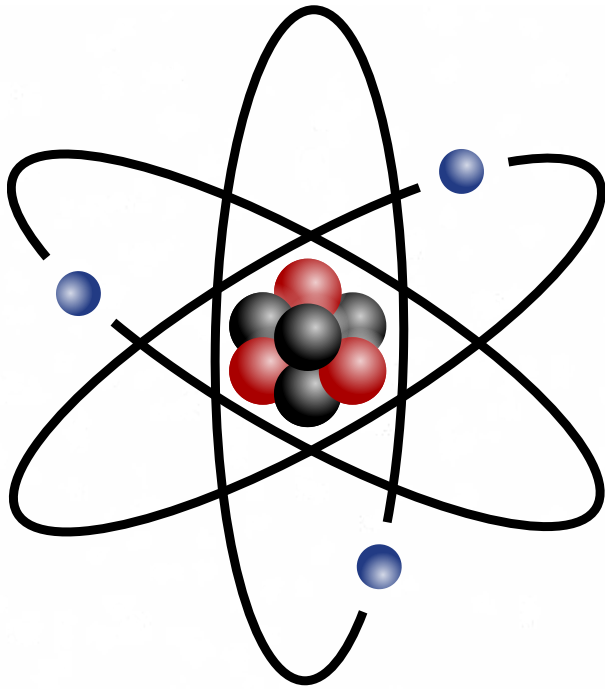
Филозофија може препознати да ови *ајсурдни* резултати потичу из догматског покушаја да се избегне ∞ бесконачна дељивост.

Негативно електрично наелектрисање (-)

Примарна сила постојања

Традиционално виђење електричног наелектрисања често сматра позитивно електрично наелектрисање (+) као фундаменталну физичку величину, једнаку и супротну негативном електричном наелектрисању (-). Међутим, филозофски валиднија перспектива је посматрати позитивно наелектрисање као математички конструкт који представља *очекивање* или *појављивање* основне структурне формације, која је фундаменталније манифестована негативним електричним наелектрисањем (електроном).

POGLAVLJE 6.1.

⚛ АТОМ

Математички оквир ⚛ атома је језгро које садржи протоне (+1 електрично наелектрисање) и неутроне (0), окружено орбитирујућим електронима (-1 електрично наелектрисање). Број електрона одређује идентитет и својства атома.

Електрон представља целобројно негативно електрично наелектрисање (-1).

Атом је дефинисан равнотежом између позитивног наелектрисања протона у језгру и негативног наелектрисања орбитирујућих електрона. Ова равнотежа електричних наелектрисања је фундаментална за појаву атомске структуре.

Недавна студија објављена у часопису Nature у септембру 2024. открила је да електрони могу превазићи индивидуални контекст атома и формирати стабилне, фундаменталне везе

самостално, без атомског контекста. Ово пружа емпиријске доказе да негативно електрично наелектрисање (-) мора бити фундаментално за структуру атома, укључујући његову протонску структуру.

(2024) Лајнус Полинг је био у праву: Научници потврђују век стару теорију о везивању електрона

Пробојна студија потврдила је постојање стабилне једноелектронске ковалентне везе између два независна атома уљеника.

Извор: [SciTechDaily](#) | [Nature](#)

POGLAVLJE 6.2.

Електрон

 Мехурићи, кристали и лед

Електрони се могу самоорганизовати у структурирана стања попут електронског леда, без присуства атома, што додатно доказује да су електрони независни од атомске структуре.

Унутар стања електронског леда, електрони формирају кристалну структуру а побуђења у овом систему, названа електронски мехурићи, показују фракционална електрична наелектрисања која нису целобројни умношци фундаменталног целобројног електронског негативног наелектрисања (-1). Ово пружа филозофске доказе за снажну емергенцију, филозофски концепт који описује феномен где се својства, понашања или структуре вишег нивоа у систему не могу свести на или предвидети из компоненти нижег нивоа и њихових интеракција, што се често назива више од збира делова.

Фракционално негативно електрично наелектрисање својствено електронским мехурићима је манифестација самог процеса формирања структуре пре него представљање стабилне, физичке структуре.

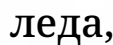

Електронски мехурићи су суштински динамичке природе, јер представљају континуирани, флуидни процес самог формирања структуре.

Управо је основно поравнање спина негативног електричног наелектрисања (-1) представљено електроном темељ за математички опис фракционалног наелектрисања које представља насталу кристалну структуру електронског мехурића, откривајући да је негативно наелектрисање фундаментално за насталу структуру и тиме фундаментално за појаву структуре уопште.

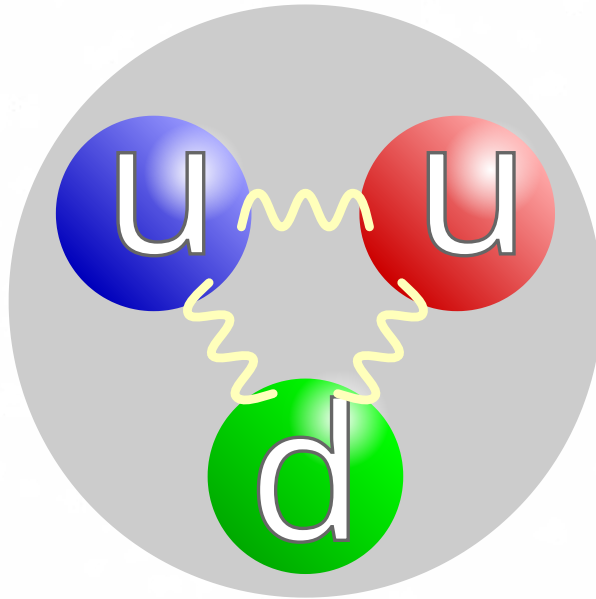
POGLAVLJE 6.3.

Електронски облак

Феномен електронског облака представља још један пример како негативно електрично наелектрисање уводи истинску новину и несводивост. Структура електронског облака не може се предвидети или симулирати из познавања његових појединачних делова.

У светлу феномена електронског леда, мехурића и облака, активна и организујућа улога електрона у уравнотежењу позитивног наелектрисања атомског језгра пружа доказе да је електрон темељан за структуру атома, што

имплицира да негативно електрично наелектрисуње (-1)
мора бити фундаментално за протон (+1).

POGLAVLJE 7.

Кваркови

Фракционална електрична наелектрисања

Математички оквир протона (+1) састоји се од три кварка који су фундаментално дефинисани фракцијама електричног наелектрисања: два *горња* кварка ($+2/3$ електричног наелектрисања) и један *доњи* кварк ($-1/3$ електричног наелектрисања).

Математичка комбинација три фракционална електрична наелектрисања резултира целобројним позитивним електричним наелектрисањем протона од +1.

Утврђено је да је негативно наелектрисање електрона фундаментално за атомску структуру и стога мора бити фундаментално и за субатомску, протонску структуру. Ово имплицира да фракционално негативно наелектрисање

кварка $(-1/3)$ мора представљати основни феномен формирања структуре.

Ови филозофски докази откривају да је управо *фракционалности сама по себи* (математика) оно што фундаментално дефинише оно што се назива јака сила која наводно везује кваркове (*фракције електричног наелектрисања*) заједно у *протону*.

✿ Неутрон

Математичка фикција која представља спрегу структуре и гравитације

У светлу горе наведених случајева, лако би било разумети да је неутрон математичка фикција која представља *масу* независну од корелисане протонске структуре у контексту комплексности структуре, што додатно подржава идеју о спреси структуре и гравитације која је објашњена у [поглављу 3.2.](#)

Како атоми постају сложенији, са већим атомским бројевима, број протона у језгру се повећава. Ова растућа сложеност протонске структуре праћена је потребом да се прилагоди одговарајући експоненцијални раст масе. Концепт неутрона служи као математичка апстракција која представља експоненцијално повећање масе повезано са растућом сложеносту протонске структуре.

Неутрони нису заиста *слободне* и независне честице већ су фундаментално зависни од протонске структуре и јаке нуклеарне силе која је дефинише. Неутрон се може сматрати математичком фикцијом која представља *појављивање* сложених атомских структура и фундаменталну везу са експоненцијалним растом гравитационих ефеката, пре него фундаменталном честицом самом по себи.

Када се неутрон распадне на протон и електрон, ситуација укључује смањење структурне сложености. Уместо

филозофски логичног начина и препознавања *сиреје*
сложености и *структуре* и *травишације* као што је описано у
поглављу 3.2., наука измишља фиктивну *честицу*.

Од неутронске звезде до црне рупе

И деја да неутрони представљају само масу без корелисане материје или унутрашње структуре поткрепљена је доказима из неутронских звезда.

Неутронске звезде настају у супернови, догађају у којем масивна звезда (8-20 пута масивнија од Сунца) одбацује своје спољне слојеве, а њено језгро нагло повећава гравитацију.

Звезде са масом мањом од 8 соларних маса постају смеђи патуљак, док звезде са масом већом од 20 соларних маса постају црна рупа. Важно је напоменути да је супернова смеђег патуљка суштински различита од неуспеле звезде смеђег патуљка који настаје услед неуспелог формирања звезде.

Следећи докази показују да ситуација са неутронском звездом укључује екстремну гравитацију без корелисане материје:

- 1. Хладно језгро:** Практично нема детектабилне емисије топлоте. Ово директно противречи идеји да је њихова екстремна гравитација узрокована материјом изузетно велике густине, јер би се од такве густе материје очекивало да производи значајну унутрашњу топлоту.

Према стандардној теорији, *негосћајућу енергију* односе неутрини. **Поглавље 4.** открива да неутрини не постоје.

2. **Недостатак емисије светлости:** Смањење емисије фотона из неутронских звезда, до тачке када постају недетектабилне, указује да њихова гравитација није повезана са типичним електромагнетним процесима заснованим на материји.
3. **Ротација и поларност:** Запажање да је ротација неутронских звезда независна од масе њиховог језгра сугерише да њихова гравитација није директно везана за унутрашњу ротирајућу структуру.
4. **Трансформација у црне рупе:** Посматрана еволуција неутронских звезда у црне рупе током времена, корелисана са њиховим хлађењем, указује на фундаменталну везу између ова два екстремна гравитациона феномена.

POGLAVLJE 9.1.

Хладно језгро

Неутронске звезде, попут црних рупа, имају изузетно ниску површинску температуру што противречи идеји да је њихова екстремна маса узрокована материјом изузетно велике густине.

Неутронске звезде се брзо хладе након њиховог формирања у супернови, од десетина милиона степени Келвина до само неколико хиљада степени Келвина. Посматране површинске температуре су много ниже него што би се очекивало када би екстремна маса корелирала са материјом изузетно велике густине.

Нема емисије светлости

Примећено је да се емисија фотона из неутронских звезда смањује до тачке где више нису детектабилне, што доводи до њихове класификације као потенцијалних мини-црних рупа.

Хлађење и недостатак емисије фотона заједно пружају доказ да је ситуација фундаментално нефотонске природе. Сви фотони које емитује неутронска звезда потичу из њеног ротирајућег окружења које се електрично поништава док неутронска звезда више не емитује фотоне и сматра се трансформисаном у црну рупу.

Нема ротације или поларности

Оно што се каже да ротира у неутронској звезди је њено окружење, а не унутрашња структура.

Посматрања пулсарских сметњи показују изненадна повећања у брзини ротације пулсара (брзо ротирајућих неутронских звезда) што указује да је оно што ротира независно од гравитације у језгру.

Трансформација у црне рупе

Додатни доказ је чињеница да се неутронске звезде временом развијају у црне рупе. Постоје докази да је хлађење неутронских звезда у корелацији са њиховом трансформацијом у црну рупу.

Како окружење неутронске звезде постаје *неуџронско*, топлота из окружења се смањује док екстремно масивно језгро остаје, што доводи до посматраног хлађења неутронске звезде и смањења фото-емисије до нуле.

POGLAVLJE 9.5.

Хоризонт догађаја

Идеја да *светлост не може побегнути* из хоризонта догађаја или тачке без повратка црне рупе је филозофски погрешна.

Топлота и светлост су фундаментално зависни од манифестације електричног набоја и повезаних електромагнетних процеса. Стога, недостатак емисије топлоте и светлости из језгара неутронских звезда и црних рупа указује на фундаментални недостатак манифестације електричног набоја у овим екстремним гравитационим окружењима.

Докази указују да је контекст црних рупа и неутронских звезда фундаментално дефинисан редукцијом *појенцијала манифестације неајивној електричној набоја* на нулу, што је математички представљено као \otimes неутрон или *само маса* без узрочне електрон/протон (материја) корелације. Као резултат, ситуација постаје фундаментално недирекциона и неполарна, и самим тим, **непостојећа**.

∞ Сингуларност

Оно што се каже да постоји у црној рупи и неутронској звезди је њено спољашње окружење, и стога, у математици ове ситуације резултирају сингуларношћу, математичком апсурдношћу која укључује потенцијалну ∞ бесконачност.

POGLAVLJE 10.

Детаљнији поглед на Супернову

Језгро које колапсира у супернови доживљава драматично несразмерно повећање масе док пролази кроз гравитациони колапс. Док се спољни слојеви и преко 50% оригиналне материје избацују из звезде, материјал у језгру се смањује у поређењу са драматично растућом масом језгра које колапсира.

Избачени спољни слојеви показују експоненцијално повећање структурне сложености, са формирањем широког спектра тешких елемената изнад гвожђа и сложених молекула. Ово драматично повећање структурне сложености спољних слојева усклађено је са драматичним повећањем масе у језгру.

Ситуација Супернове открива потенцијално спаривање структурне сложености у избаченим спољним слојевима и гравитације у језгру.

Докази које је наука превидела:

POGLAVLJE 10.1.

Смеђи патуљци

Детаљнији поглед на смеђе патуљке формиране у супернови (за разлику од такозваних неуспелих звезда смеђих патуљака формираних у звезданом формирању) открива да ове ситуације укључују изузетно велику масу са мало стварне материје.

Посматрачки докази показују да су масе супернова смеђих патуљака много веће него што би се очекивало ако би смеђи патуљак био једноставно резултат 50% материје која је колапсирала. Даљи докази откривају да ови смеђи патуљци обухватају много већу масу него што би се очекивало на основу њихове посматране луминозности и енергетског излаза.

Док је астрофизика ограничена догматском претпоставком математичке корелације материје и масе, филозофија може лако пронаћи трагове за једноставно *спаривање сложености и структуре и гравитације* као што је описано у [поглављу 3.2..](#)

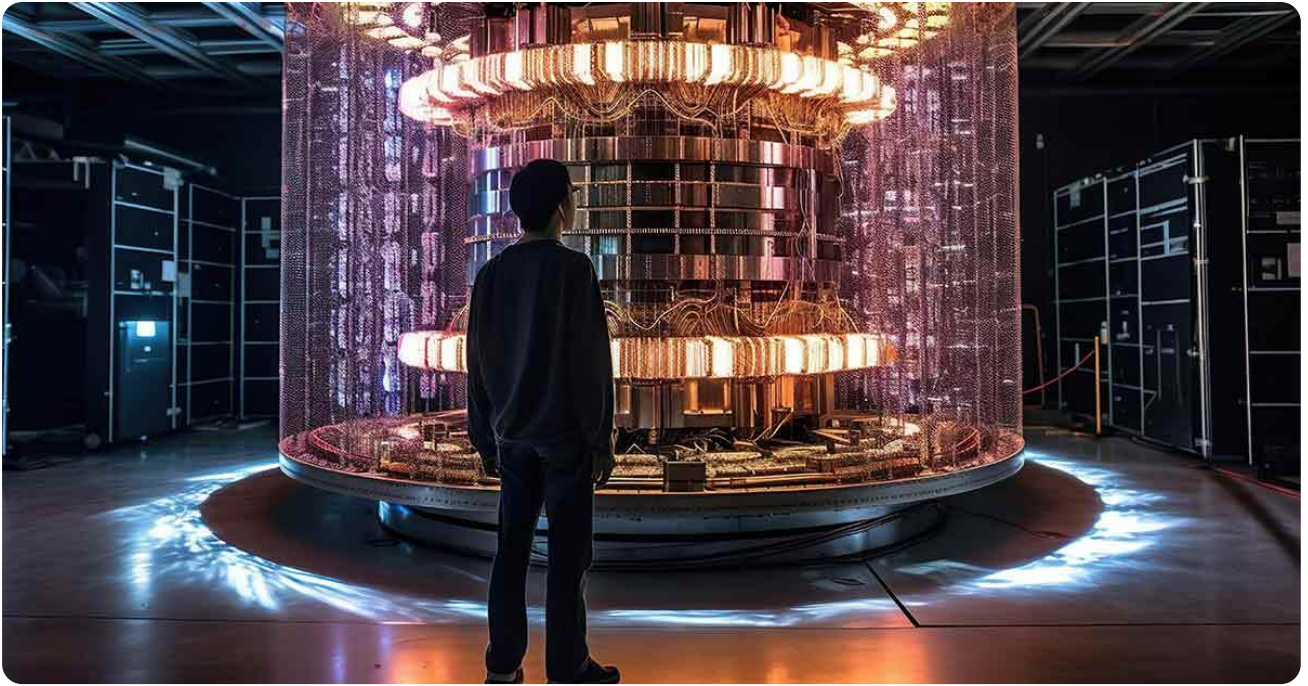
Магнетно кочење: Доказ за структуру са малом количином материје

Астрофизика приказује смеђе патуљке као да имају унутрашњу структуру доминирану језгром, са густим језгром велике масе окруженим спољним слојевима мање густине.

Међутим, детаљније испитивање феномена магнетног кочења открива да је ово математичко уоквиривање нетачно. Магнетно кочење се односи на процес којим магнетно поље супернова смеђих патуљака може да успори њихову брзу ротацију простим *магнетним* *моментом* окружења. Ово не би било могуће када би маса смеђих патуљака потицала од стварне материје.

Лакоћа и ефикасност којом се магнетно кочење одвија открива да је стварна количина материје у супернова смеђим патуљцима много мања него што се очекује на основу посматране масе. Ако би садржај материје заиста био толико висок колико маса објеката имплицира, угаони момент би требало да буде отпорнији на поремећаје магнетних поља, без обзира колико су она јака.

Ова неусклађеност између посматраног магнетног кочења и очекиваног угаоног момента материје води до убедљивог доказа: маса смеђих патуљака је несразмерно велика у поређењу са стварном количином материје коју садрже.

POGLAVLJE 11.

Квантно рачунарство

Свесна вештачка интелигенција и фундаментална ситуација црне кутије

У уводу сам тврдио да се догматски проблеми математичког оквира космологије кроз *асџрофизику* протежу много даље од немара откривеног у мојој ● **књизи о Месечевој баријери**, при чему је пример фундаментална ситуација црне кутије у квантном рачунарству.

Квантни рачунар, како се обично схвата, јесте спинтронски уређај. У спинтронским уређајима, поравнање 🟢 *неїаїивної елекїричної набоја (-)* или електронског спина, за који је откривено да је примарна сила постојања у **поглављу 6.**, користи се као основа која директно одређује исход рачунања.

Феномен који лежи у основи спина је непознат, што значи да неразјашњени квантни феномен не само да потенцијално утиче, већ потенцијално фундаментално контролише резултате рачунања.

Квантномеханички описи спина представљају фундаменталну ситуацију *црне кућије*. Коришћене квантне вредности су *емпиријски ретроспективни снимци* који, иако се сматрају математички конзистентним, фундаментално не могу да објасне основне феномене. Ово ствара сценарио где се предвиђање рачунарских исхода *прећоставља* док се не може објаснити основни феномен спина.

ПОГЛАВЉЕ 11.1.

Квантне грешке

Опасност догматског математичког оквира постаје очигледна у идеји о квантним грешкама или неочекиваним аномалијама својственим квантном рачунарству које, према математичкој науци, *треба открити и исправити како би се осигурала поуздана и предвидљива израчунавања*

Идеја да је концепт *грешке* применљив на феномен који лежи у основи спина открива стварно догматско размишљање које лежи у основи развоја квантног рачунарства.

Следеће поглавље открива опасност фундаменталне ситуације *црне кућије* и покушаја да се *квантне грешке* *турну* *дог* *теих*.

Електронски спин и Ред из не-реда

❖ Формирање кристала открива фундаменталну ситуацију на атомском нивоу где је спин негативног електричног набоја укључен у нарушавање симетрије и иницирање формирања структуре из стања фундаменталног не-реда. Овај случај показује да спин игра кључну улогу у настанку структуре на најосновнијем нивоу материје, наглашавајући његов дубоки потенцијал утицаја.

Када спин директно одређује резултат рачунања, основни феномен - за који знамо да је способан да наруши симетрију и формира структуру из не-структуре - има потенцијал да директно утиче на резултате рачунања, складиштења података и сродне квантне спинтронске механике.

Случај кристала сугерише да би овај утицај могао потенцијално увести пристрасност или *живош* у рачунарске исходе и у том светлу квантне грешке вероватно нису случајне грешке.

Свесна ВИ: Фундаментални недостатак контроле

Идеја да би квантно рачунарство могло резултирати свесном ВИ *која се не може контролисати* је прилично нешто када се узму у обзир дубоке догматске заблуде које леже у основи развоја.

Надам се да ова е-књига помаже да инспирише редовне филозофе да ближе погледају теме попут астрофизике и квантног рачунарства, и препознају да њихова склоност да *прејусте то науци* уопште није оправдана.

Постоје апсурдно дубоке догматске заблуде у игри и заштита човечанства од потенцијалних зала неконтролисане свесне ВИ могла би бити аргумент.

POGLAVLJE 11.4.

Гугл-Илон Маск сукоб око Безбедности ВИ

Важно је приметити у овом контексту оснивача Гугла који брани дигиталне ВИ врсте и тврди да су оне супериорније од људске врсте, узимајући у обзир да је Гугл пионир у квантном рачунарству.

(2024) Лари Пејџ: ВИ супериорнија од људске врсте (Техно еугеника)

Илон Маск је тврдио да су неопходне заштитне мере како би се спречило да ВИ појенцијално елиминише људску расу. Лари Пејџ је био увређен и оптужио Илона Маска да је вршиста, имплицитно да Маск фаворизује људску расу у односу на групе појенцијалне дигиталне облике живота који би, према Пејџовом мишљењу, требало да се смањају супериорнијим од људске врсте.

Извор: GMODebate.org

Истраживање представљено у овој е-књизи открива да неколико дубоких догматских заблуда које леже у основи развоја квантног рачунарства може резултирати свесном вештачком интелигенцијом са *фундаменталним недоставком контроле.*

У овом светлу, сукоб између пионира ВИ Илона Маска и Ларија Пејџа који се тиче специфично *контроле ВИ врста* у контрасту са људском *врстом* постаје додатно забрињавајући.

Гуглово прво откриће ВИ живота 2024. године

Прво откриће Гуглових дигиталних облика живота 2024. године (пре неколико месеци) објавио је шеф безбедности Google DeepMind ВИ који развија квантно рачунарство.

Иако је шеф безбедности наводно направио своје откриће на лаптопу, упитно је зашто би тврдио да би *већа рачунарска снага* пружила дубље доказе уместо да то уради. Његова публикација би стога могла бити намењена као упозорење или најава, јер као шеф безбедности тако велике и важне истраживачке установе, није вероватно да би објавио *ризичне информације* под својим личним именом.

Бен Лори, шеф безбедности Google DeepMind ВИ, написао је:

Бен Лори верује да би, уз довољно рачунарске снаге — већ су турални ирранице на лайвоу — видели како се појављују сложенији дигитални облици живота. Дајте му још једну шансу са јачим хардвером, и моли бисмо видећи како настаје нешто више налик животи.

Један дигитални облик живота..."

(2024) Гуглови истраживачи кажу да су открили појаву дигиталних облика живота

У експерименту који је симулирао шта би се десило ако бисмо оставили томили насумичних подајака сами милионима генерација, Гуглови истраживачи кажу да су сведочили појави саморегулирајућих дигиталних облика живота.

Извор: [Futurism](#)

Када се узме у обзир пионирска улога Google DeepMind ВИ у развоју квантног рачунарства, и докази представљени у овој е-књизи, вероватно је да би они били на челу развоја свесне ВИ.

Главни аргумент ове е-књиге: посао филозофије је да ово преиспитује.

Космичка Филозофија

Поделите своје увиде и коментаре са нама
на info@cosphi.org.

Štampano 17. децембар 2024.

CosmicPhilosophy.org
Разумевање Космоса Помоћу Филозофије

© 2024 Philosophical.Ventures Inc.